

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Olgy Trnkovej a JUDr. Milana Deáka v právnej veci navrhovateľa **Ing. P.** bývajúceho v S. proti odporcovi **S. M.**, so sídlom V. zastúpenému JUDr. F., advokátom, so sídlom V., **o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 5C 376/2002, o dovolaní oboch účastníkov konania proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 28. februára 2006 sp. zn. 6 Co 19/2006, 6 Co 20/2006, 6 Co 21/2006 takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove z 28. februára 2006 sp. zn. 6 Co 19/2006, 6 Co 20/2006, 6 Co 21/2006 vo výroku, ktorým bolo odvolanie odporcu odmietnuté a vo výroku o trovách konania **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie navrhovateľa odmieta.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom z 28. júla 2005 č. k. 5 C 376/2002-539 určil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu vykonané listom z 30. 4. 1992 je neplatné. Odporcu zaviazal k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi trovy konania

1 812 Sk a na účet súdu trovy štátu 627 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že konania navrhovateľa 8. 4. 1992, 23. 4. 1992 a 28. 4. 1992 spočívajúce v tom, že nebol počas pracovnej doby na pracovisku a odchod z pracoviska neoznámil nadriadenému pracovníkovi ani nepredložil potvrdenie polície o výsluchu, že odmietol pracovníkom odporcu (B. K.) otvoriť hlavnú bránu a dvere od kancelárie lektorov, že sa dostal do slovného konfliktu s riaditeľom pri doručovaní písomnosti a v snahe o pracovnú poradu, ktoré boli dôvodom okamžitého zrušenia pracovného pomeru odporcu doručeného navrhovateľovi 30. 4. 1992 a svedčí o opakovanom porušení pracovnej disciplíny by bolo podľa jeho názoru dôvodom na skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 46 ods. 1 písm. f/ Zákonníka práce . Nejde ale o porušenie pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom (porovnateľné s právoplatným odsúdením za úmyselný trestný čin) , ktoré by odôvodňovalo okamžité skončenie pracovného pomeru. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O. s. p.

Uznesením z 15. augusta 2005 č. k. 5 C 376/2002-534 uložil navrhovateľovi , aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia vyčíslil trovy konania.

Uznesením zo 7. decembra 2005 č. k. 5 C 376/2002-585 zamietol návrh navrhovateľa na doplnenie rozsudku z 28. 7. 2005 o rozhodnutie o náhrade mzdy, pretože navrhovateľ si tento nárok v priebehu konania neuplatnil.

Uznesením zo 7. decembra 2007 č. k. 5 C 376/2002-587 odmietol návrh navrhovateľa na opravu odôvodnenia rozsudku, pretože navrhovateľ nevytkol konkrétne jeho nedostatky a neuviedol v čom spočívajú a čoho sa týkajú.

Krajský súd v Prešove uznesením z 28. februára 2006 sp. zn. 6 Co 19/2006-607, 6 Co 20/2006-607, 6 Co 21/2006-607 odvolanie odporcu odmietol ako oneskorene podané 11. 10. 2005, pretože odvolacia lehota pri náhradnom doručení rozsudku 6.9. 2005 začala plynúť 10. 9. 2005 a za posledný deň na podanie odvolania treba považovať 10. 10. 2005 (pondelok). Potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti t. j. výroku o náhrade trov konania a uznesenie o zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku. Nevyhovelo návrhu navrhovateľa na opravu odôvodnenia rozsudku, odmietol odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu z 15. 8. 2005 ako nadbytočnému rozhodnutiu, keď súd prvého stupňa po

vyhlásení rozsudku uložil navrhovateľovi vyčíslenie trov konania , ktorú povinnosť neukladá žiadne ustanovenie zákona. Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie navrhovateľ aj odporca proti výroku, ktorým odmietol jeho odvolanie. Prípustnosť dovolania vyvodili z § 237 písm. f/ O. s. p. Žiadali uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Navrhovateľ uviedol, že postupom súdu tým, že rozhodol bez nariadenia pojednávania mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odporca namietal , že pri doručovaní rozsudku súdu prvého stupňa nebolo postupované v súlade s § 47 ods. 2 O. s. p. , pretože v čase od 3. 9. 2005 do 11. 9. 2005 sa nezdržoval v mieste doručovania rozsudku, zásielku s rozsudkom prevzal dňa 12. 9. 2005 a odvolanie podal 11. 10. 2005 v zákonom stanovenej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolania boli podané včas účastníkmi konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania skúmal najskôr, či dovolania smerujú proti rozhodnutiu, voči ktorému je takýto opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 o. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa. Podľa ods. 2 dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení , že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V danom prípade napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z uvedených uznesení, preto dovolanie podľa § 239 O. s. p. prípustné nie je.

Z § 242 ods. 1 veta prvá O. s. p. vyplýva pre dovolací súd povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p., teda i v prípade ak to účastník konania nenamieta. Preto sa Najvyšší súd Slovenskej republiky neobmedzil len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolania nie sú prípustné podľa § 237 O. s. p. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo o veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vzhľadom na obsah dovolania navrhovateľa a námietky v ňom uvedené ako i námietky odporcu dovolací súd osobitne skúmal, či postupom súdu nedošlo k odňatiu možnosti účastníkov konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Za takýto postup, odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom a zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., treba považovať aj odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p. v prípade, že podmienky preň neboli splnené, pretože odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (R 23/1994).

Podľa § 158 ods. 2 O. s. p. rovnopis písomného vyhotovenia rozsudku sa doručí účastníkom prípadne ich zástupcom do vlastných rúk.

Podľa § 204 ods. 1 prvá veta O. s. p. (účinného v čase podania odvolania) odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia uznesenia a do 30 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozhodnutiu ktorého smeruje.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že za skutočnosť určujúcu začiatok lehoty na odvolanie treba považovať deň doručenia rozsudku súdu prvého stupňa.

Podľa § 47 ods. 1 O. s. p. do vlastných rúk treba doručiť písomnosti, pri ktorých to ustanovuje zákon a iné písomnosti, ak to nariadi súd.

Podľa ods. 2 ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde znova doručiť v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát zásielku do troch dní od uloženia nevyzdvihne, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Citované ustanovenie upravuje zákonnú fikciu doručenia, podľa ktorej sa za tam stanovených podmienok písomnosť považuje za doručенú uplynutím trojdňovej lehoty počítanej odo dňa, kedy bola písomnosť uložená na pošte. Ide nepochybne o procesnú lehotu určenú podľa dní, za začiatok ktorej treba považovať deň nasledujúci po uložení písomnosti na pošte a ktorá končí uplynutím jej posledného dňa.

Len riadne a zákonu zodpovedajúce doručenie rozhodnutia môže vyvolať dôsledok, že sa uplatní ustanovenie § 47 ods. 2 posledná veta O. s. p. t. j. že sa písomnosť pokladá za doručенú tretí deň po jej uložení. Pri vadnom náhradnom doručení písomnosti adresátovi začne plynúť odvolacia lehota až odo dňa, keď adresát písomnosť na pošte skutočne prevezme, aj keď sa tak stalo až po uplynutí troch dní od jej uloženia.

Odporca namietal doručenie rozsudku súdu prvého stupňa v rozpore s ustanovením § 47 ods. 2 O. s. p. pre nesplnenie podmienok pre náhradné doručenie rozsudku.

Doručenka vrátená súdu osvedčuje miesto, čas a spôsob doručenia. Za predpokladu, že obsahuje zákonom požadované náležitosti, potvrdzuje pravdivosť toho, čo je v nej osvedčené dovtedy, kým nie je preukázaný opak. Ak účastník namieta nesprávnosť niektorého údaju, musí túto nesprávnosť preukázať. Len v prípade dostatočného preukázania zo strany adresáta, že záver o predpoklade náhradného doručenia, nie je správny, nejde o účinné doručenie.

Z údajov na doručení o doručovaní rozsudku súdu prvého stupňa je zrejmé, že išlo o zásielku doručovanú do vlastných rúk a že doručovateľ sa zástupcovi odporcu pokúsil neúspešne je doručiť dňa 5. 9. 2005 a znovu po upovedomení o opakovanom doručení dňa 6. 9. 2005, kedy túto zásielku uložil na pošte. Predmetnú zásielku si zástupca odporcu prevzal na pošte 12.9.2005. Ako vyplýva z potvrdenia L. zástupca odporcu bol v termíne od 4. 9. 2005 do 11. 9. 2005 v týchto kúpeľoch na kúpeľnom rekondičnom pobyte. Z toho vyplýva, že tvrdenie odporcu a nezdržiavani sa jeho zástupcu v čase doručovania predmetnej zásielky s rozsudkom súdu prvého stupňa v mieste doručenia sú opodstatnené

Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade nebol v plnom rozsahu zachovaný zákonný postup určený ustanovením § 47 ods. 2 O. s. p. Zástupca odporcu, ktorému mal byť doručený rozsudok súdu prvého stupňa do vlastných rúk, sa v čase doručenia uvedenej písomnosti nezdržiaval v mieste doručenia, preto nedošlo k účinnému doručeniu tejto písomnosti. Keďže nemožno vychádzať z fikcie doručenia rozsudku uplynutím tretieho dňa od jeho uloženia na pošte, nastali právne účinky doručenia až jeho prevzatím adresátom 12. 9. 2005. Potom v súlade s § 204 ods. 1 O. s. p. účinným v čase vydania rozhodnutia, posledný deň odvolacej lehoty pripadol na deň 12. 10. 2005 a odvolanie podané odporcom 11. 10. 2005 na pošte, bolo podané včas, v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ teda odvolací súd jeho opravný prostriedok odmietol ako oneskorene podaný, bola odporcovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. P.). Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu vo výroku, ktorým odmietol odvolanie odporcu a s ním súvisiaci výrok o trovách konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, 2 O. s. p.).

Navrhovateľ namietal odňatie mu možnosti konať pred súdom tým, že krajský súd rozhodol uznesením bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 2 pojednávanie netreba nariaďovať, ak a/ sa odmieta odvolanie podľa § 218, c/ odvolanie smeruje proti uzneseniu, f/ odvolanie sa týka len trov konania. Preto tým, že odvolací súd rozhodol napadnutým uznesením bez nariadenia odvolacieho pojednávania neodňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom.

Z uvedeného vyplýva, že dovolanie navrhovateľa smeruje proti rozhodnutiu v časti, proti ktorej nie je tento opravný prostriedok prípustný, preto dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol bez preskúmania vecnej správnosti ním napadnutých výrokov uznesenia odvolacieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2008

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :